

nim torej, preveden v slovenščino, lahko tudi bral: Silvino srčee. Tako bi torej v tem imenu lahko tičal tudi že tisti Sardenkov osnovni pesniški navdih, ki je pozneje rodil Dekliške pesmi in se razvil v marijanski poeziji, v katero je — kakor smo videli že lani — prelil svojo rahlo nadahnjeno erotičnost. S svojimi izjavami o vzniku psevdonima bi jo torej skušal samo — zakriti...

Morda? Gotovo pa je, da njegovo pesniško ime hrani v sebi nekaj zanimivih zagonetnosti.

Tine Debeljak.

Drobiž iz Kettejeve ostaline.

Pesniku Cvetku Golarju je pisal svoj čas njegov prijatelj Dragotin Kette pismo, kateremu je priložil tudi svoj prevod Lermontove Gruzinske pesmi ter kratko Pravljico o skopem kralju Bin-nirudu. Cvetko Golar je to pismo s prilogo vred poslal svoj čas sedaj pokojnemu dr. Avgustu Žigonu ter se sedaj gotovo nahaja v njegovi zapuščini. Pesmi pa je prepisal ter jih je ohranil pri sebi. Ker pa Žigonova zapuščina po želji pokojnikovi še ni na razpolago znanstvenemu izkoriščanju in tudi ta majhen drobiž ni še v evidenci Kettejevih literarno zgodovinskih raziskovateljev (glej Koblarjevo izdajo Zbranih spisov!), natiskujemo na tem mestu pesem in pravljico po prepisu Cvetka Golarja. — Ur.

Gruzinska pesem.

Od Lermontova — Prevedel
Drag. Kette.

Gruzinka mlada je živela,
v haremu temnem je venela.

Nekdaj v očeh
prelepih dveh
sin boli, ah, demant ljubezni
zalesketal se,
nad njo Armenec stari, jezni
spet izkričal se.
Bogastvo sije naokoli,

kako naj žalostna ne bo-li
črnooka?
Njega roka
devico gladi dan na dan.

Pravljica o skopem kralju Bin-nirudu.

Zapisal Dragotin Kette.

Bin-nirud, kralj devete dežele, je slonel nekega dne na oknu svoje palače. Pod oknom pa sta se pogovarjala dva deveto-deželana:

»Kaj dela naš kralj?«

»Jé, brate, jé!«

»Ah, Asur, da bi bil jaz enkrat pri njegovem obedu!«

»A Idil-ili, kaj ti želiš...«

Bin-nirud pa je bil zelo skop. In da bi se pač nikomur več sline ne cedile po njegovem obedu, je povabil Idil-ilija k sebi. In posadil je Idil-ilija vis-à-vis. In prinesli so kralju dehteče divjačine, a Idil-iliju ničesar.

»Izborna divjačina, ne-li, Idil-ili?«

»Unikum v celém carstvu,« je dejal ta, pak si mislil:

»Kralj se ne šali zastonj.«

Dalje prineso kralju najslajših testenic.

»Niso li sladke testenice?«

»Oh, kar sprijemljejo se mi ustnice, svetli kralj, sam Ormuzd jih je pekel.«

Menil pa je Idil-ili:

»Šala ne bo zastonj.«

Prineso pa tudi sladkih vin, ne malvazije, ne vivodinca, ne ljutomerčana, ampak, ah, če ga ne piješ, ga itak ne poznaš, a če ga piješ, to pozabiš pijoč na njegovo ime.

»Nisi še takšnega pil, kaj?«

»Ariman me končaj, če sem ga. Za sto let mi podaljša življenje.«

»A zdaj pojdi, brate, izpolnil sem tvojo željo.«

Idil-ili je zijal od presenečenja, a zijal je še potlej, ko je prišel na cesto. In vpraša ga Asur:

»Idil-ili, kaj zijaš?«

Oni pa se je zavedel in dejal:

»Brate, še zdaj se mi sline cedijo po kraljevem obedu...«

